

SLOVENŠČINA V TEHNIŠKI STROKI – PROJEKTNI TEDEN

Slovene Language in Technical Profession – Project Week

Maja Teran, prof.
Srednja tehniška šola, Šolski center Kranj
maja.teran21@gmail.com

Povzetek

Na projektnem tednu so dijaki po izvajali strokovne delavnice, na katerih so poleg stroke spoznavali tudi različne veščine in medpredmetne povezave. Preko Slovenščine so nazadnje dijaki svoje delo predstavili javnosti. Pri tem so se učili: uporabljati knjižno slovenščino v stroki, napisati tri različna besedila (strokovno poročilo, predstavitev v PowerPointu in pripravo na javni nastop) ter pripraviti in izvesti javni nastop.

Dijaki so ugotovili, da uporaba knjižnega jezika v stroki ni samoumevna ter da poznavanje stroke sicer je pogoj, ni pa dovolj za uspešno predstavitev oz. nastop.

Ključne besede: medpredmetna povezava, projektni teden, strokovni jezik, javni nastop.

Abstract

During the project week students attended professional workshops where they were getting acquainted with not only their profession but also different skills and interdisciplinary cooperation. With the use of Slovene, they presented their work to the public. Consequently, they were learning: to use Standard Slovene in connection to their profession, to write three different texts (professional report, PowerPoint presentation and preparation for public speaking) and to prepare and make public speaking.

Students have found out that the use of the standard language in profession is not self-evident and that the knowledge about the profession is the condition but not enough for a successful presentation or public speaking.

Keywords: interdisciplinary cooperation, project week, professional language, public speaking.

1 Uvod

Namen prispevka je pokazati, kako uspešno in uporabno se lahko izvede medpredmetno povezavo med Slovenščino in strokovnimi predmeti. Izhodišče zanj pa so naši dijaki, ki si morajo nujno uzavestiti, da slovenščina ni le šolski predmet, pač pa povsem uporabna veščina.

Medpredmetno povezovanje je v sodobni šoli že obvezno, čeprav se je v bistvu vedno izvajalo, le da predvsem na podzavestni ravni – od dijakov (oz. udeležencev izobraževanja - tu bomo uporabljali le izraz dijaki, ker gre za primer iz srednje šole) se je pričakovalo, da bodo večinoma sami prepoznali, kako in katero snov pri različnih predmetih lahko povežejo v celoto in si s tem lajšajo učenje.

Projektni teden, ki se izvaja na Srednji tehniški šoli Kranj, ponuja v celoti organizirano medpredmetno povezovanje, vendar ne na ravni običajnega pouka, temveč na konkretnem praktičnem primeru. Dijaki dobijo nalogo s področja svoje stroke, pri njenem reševanju pa morajo uporabljati različne veščine, tudi medpredmetne povezave. Pri takem projektu se zavejo, kako pomembno je najti povezavo med različnimi znanji.

Slovenščina je na tehniški šoli eden izmed predmetov, ki je dijakom redno odveč. V različnih strokah, predvsem pa v tehniških, se namreč neuradno uporablja predvsem žargonski jezik, tj. neknjižni strokovni jezik. Vendar pa se je treba zavedati, da je del vsake službe tudi uradna ali pa celo javna komunikacija, pri kateri pa se obvezno uporablja knjižni jezik. Le-tega pa dijaki premalo uzavestijo, saj večinoma tudi pri pouku poslušajo neknjižne strokovne izraze.

Suveren javni nastop je veščina, za katero največkrat menimo, da jo človek obvlada sam po sebi ali pa je pač ne – da je torej del osebnosti. Deloma je to res, vendar pa tudi na tem področju vaja dela mojstra, in čeprav je vsak začetek težak, veliko redne vaje zagotovo pripelje k odličnemu retoriku.

V prispevku je torej predstavljeno, kako so se dijaki preko strokovnih delavnic med projektnim tednom naučili uporabljati knjižno slovenščino v stroki, napisati različna besedila ter pripraviti in izvesti govorni nastop. Naši tezi sta bili:

1. Uporaba knjižnega jezika v stroki ni samoumevna, temveč se je treba zanj zavestno odločati.
2. Poznavanje stroke sicer je pogoj, ni pa dovolj za uspešno predstavitev oz. nastop.

Prispevek temelji na opazovanju dijakov lanskega šolskega leta:

- 2. Ma, 2. Mb, 2. Šm – tehniki mehatronike
- 3. Rb, 1. Ri – tehniki računalništva
- 1. Ei – elektrotehniki
- 1. Mi – tehniki mehatronike

Ocenili smo njihovo delo v času projektnega tedna, v letošnjem šolskem letu pa smo zbrali nekaj refleksij od lani.

2 Slovenščina v stroki – projektni teden kot primer uspešnega medpredmetnega povezovanja

2.1 Medpredmetno povezovanje

Medpredmetno povezovanje je povezovanje šolskih predmetov v celoto. Glavna vrednota oz. cilj, ki ga želi vsaka šola vcepiti dijaku, je znanje – znanje za življenje. Vendar pa tako kot znanje ni celica, pač pa vsaj organ (stremimo pa k temu, da bi bilo telo), tako tudi šolski predmeti niso sami sebi zadosti, temveč dobijo pravi smisel šele, ko znamo njihove cilje povezati med seboj. Na žalost pa se dogaja ravno to, da jih dijaki pojmujejo kot nekaj, kar ima pomen samo »tukaj in zdaj«, ne pa kot nekaj, kar se prepleta skozi njihovo celo življenje. Zato je medpredmetno povezovanje v sodobni šoli obvezno, če želimo vzgojiti celovito osebnost.

Medpredmetno povezovanje se je v bistvu v šolstvu vedno izvajalo, le da predvsem na podzavestni ravni – od dijakov se je pričakovalo, da bodo večinoma sami prepoznali, kako in katero snov pri različnih predmetih lahko povežejo v celoto in si s tem lajšajo razumevanje snovi, kar pa je osnova za učenje. Dijaki sprejemajo snov pri posameznih predmetih in ta se jim nalaga v spomin. Kadar pa je razumevanje neke snovi šibko, se podzavestno vključi znanje, ki ga ima dijak z drugega področja. Na ta način navsezadnje odrašča vsako bitje.

Seveda je medpredmetno povezovanje lahko pri pouku tudi delno vodeno, saj verjetno ni učitelja, ki pri podajanju svoje snovi ne bi poudarjal, kje vse je uporabna. Vsak učitelj se je najbrž tudi že spopadel z dijaki, ki so ga vprašali, kdaj bodo pa to snov rabili. Odgovore so dijaki seveda dobili, vendar so zaobšli njihova ušesa, tako da jim je ostal tisti mučni občutek, da se učijo nekaj neuporabnega in neživljenjskega. Od tod izvira tudi prepričanje dijakov, da je treba neko snov znati samo pri določenem predmetu oz. da je to »znanje« omejeno samo na nek predmet ali celo profesorja.

Takšen odnos do snovi oz. kar pouka na sploh se učiteljem zdi malomaren in nesprejemljiv, vendar je žalostno dejstvo, predvsem na strokovnih in poklicnih šolah. Te se od gimnazij (če ostajamo na ravni srednjih šol) med drugim razlikujejo v tem, da njihovi dijaki ne vidijo prav nobenega smisla v splošnoizobraževalnih predmetih. Na srednjo šolo so se namreč vpisali zaradi stroke oz. poklica, vse ostalo je nujno zlo, zreducirano na tistih 45 minut v okviru nekega predmeta. To so načeloma tudi ljudje, ki so usmerjeni v praktično delo, ne pa toliko v teoretično vedenje, zato jim je treba splošnoizobraževalne predmete približati skozi konkretne naloge. Težko jim bodo sicer kdaj v užitek, toda z medpredmetno povezavo bodo dobili vsaj smisel.

Marsikomu se klasično podajanje snovi zdi zastarelo, kajti družba danes že od rojstva ustvarja mlade, ki jim je nekaj zanimivo samo, če so bombardirani z dražljaji z vseh strani (vsaj vidno, slušno in tipno), in vredno truda samo, če so ustrezno nagrajeni (v šoli seveda z oceno). Zato dijaki frontalnega pouka ne cenijo več, medpredmetno povezovanje pa že samo po sebi kar kliče po raznih delavnicah in aktivnem pouku.

2.2 Projektni teden na Srednji tehniški šoli ŠC Kranj

Projektni teden na naši šoli izvajamo že nekaj let, po našem mnenju pa je na polno zacvetel lansko šolsko leto (2014/15), ko smo ga lahko za vse oddelke izvedli v istem tednu. Letos je potekal od 13. do 17. aprila. Projektni teden je izraz za strokovne delavnice, ki so organizirane

za dijake enkrat v vsakem šolskem letu. Te navadno trajajo dva ali tri dni, njihovo bistvo pa je praktično delo. Gre torej za pouk, organiziran drugače. Dijaki so razdeljeni v skupine po svojih strokah ali programih ter pod vodstvom učitelja mentorja rešujejo konkretne naloge.

Poleg ustvarjanja in praktičnega spoznavanja svojega strokovnega področja se krepijo tudi v drugih veččinah: medpredmetno povezovanje ne le med različnimi strokovnimi predmeti, pač pa tudi med predmeti stroke in splošnimi predmeti (Matematika, Fizika, Umetnost, Zgodovina, Slovenščina, Angleščina), spoznavanje svojega bodočega poklica na strokovnih ekskurzijah v podjetja ter delo v skupini. Pri takem projektu se dijaki zavejo, kako pomembno je najti povezavo med različnimi znanji.

V okviru Slovenščine so dijaki vadili pisno in ustno sporazumevanje: napisati so morali tri različna besedila (strokovno poročilo, predstavitev svoje delavnice v PowerPointu in pripravo na javni nastop) ter pripraviti in izvesti so morali javni nastop. Prvi del projektnih dni je torej mineval »na terenu«, drugi del pa za računalnikom, ko je bilo treba svoje delo ubesediti. Tudi tukaj so imeli pomoč mentorjev, tj. profesorjev slovenščine, vendar so jih ti le usmerjali, dijaki pa so pisali sami. Kasneje so pri urah Slovenščine vadili govorni nastop, kajti javna predstavitev se je odvijala mesec po projektne delu.

2.3 Slovenščina v stroki

Slovenščina je na tehniški šoli eden izmed predmetov, ki je dijakom redno odveč in ga zato jemljejo kot nujno zlo. Najpogostejši frazi, ki jih poslušamo v zvezi z učenjem materinščine, sta: »Zakaj se jo učimo, saj jo vsi znamo?« ter »Zakaj moramo znati knjižno, saj se razumemo (narečno, žargonsko, slengovsko)?« Na žalost so to izjave, ki kažejo na naš odnos do jezika, le-ta pa kaže tudi na naš odnos do sebe. Dijaki se premalo zavedajo, da bodo v življenju oz. v službi morali tržiti sebe kot celoto, ne pa samo svojega strokovnega znanja.

Problem izhaja iz dejstva, da se v različnih strokah, predvsem pa v tehniških, namreč neuradno uporablja predvsem žargonski jezik, tj. neknjižni strokovni jezik. Ta seveda izvira iz strokovne literature, ki je v računalniškem svetu predvsem v angleščini, v mehatroniki in elektrotehniki pa v nemščini (če se osredotočimo na stroko naše šole). Tehnologija danes pa se spreminja in izpopolnjuje tako hitro, da je skoraj nemogoče sprotno prevajanje v druge jezike. Zaradi globalizacije pa se tudi predvideva, da to ni potrebno, zato večina sprejema novosti v tujem jeziku in jih take tudi posreduje naprej.

Tu se pokaže vloga učiteljev (vseh predmetov), ki mlade usmerjajo v svetu stroke. Učitelj strokovnega predmeta je sicer tisti, ki poda največ informacij, tudi jezikovnih, vendar pa zaradi narave svojega predmeta včasih težko uporablja knjižni jezik. Veliko stroke dijaki namreč spoznavajo med praktičnim delom (tako med vajami in predmeti prakse kot tudi med samo delovno prakso pri delodajalcu), le-to pa navadno poteka kot individualno delo ali delo v manjših skupinah. Učitelj ali mentor se dijakom posveti posamezno in takrat njegov govor ni več vnaprej pripravljen javni nastop kot pri frontalnem pouku, temveč odziv na trenutno konkretno situacijo, zato se spremeni tudi njegov jezik. Učitelj želi dijaku čim bolj pomagati, to pa pomeni razložiti tudi »po domače«, in takrat se (ironično) začne uporabljati žargonski jezik, besede, prevzete iz tujega jezika.

Dijaki so svoje učitelje pohvalili, da jim v glavnem sicer dovolijo uporabljati uveljavljeni žargon, vendar jih opozarjajo na knjižno izrazje. Enako pravijo tudi za učitelje (teorije in

prakse), da so v veliki meri mojstri knjižnih terminov. Eden takšnih primerov je beseda za 3D-tiskalnik, ki se v nalogi le redko pojavi kot »3D printer« (Samardžić et al.), čeprav jo seveda uporablja večina ljudi.

Na drugi strani je učitelj slovenščine, ki vztraja pri znanju knjižnega jezika, vendar pa je le-ta med urami materinščine preveč oddaljen od praktične situacije, zato dijaki ta dva jezika jemljejo ločeno: eno je sproščeni žargonski jezik njihove stroke, ki leti iz ust spontano in tekoče, drugo pa prisiljeni nenaravni knjižni jezik, ki ga itak nihče ne uporablja in ne razume. Dejstvo je namreč, da nekateri dijaki niti ne poznajo slovenskih (sicer v priročnikih uveljavljenih) prevodov tujih strokovnih izrazov, svojo neuporabo le-teh pa utemeljujejo z odgovorom »Saj nismo pri Slovenščini.«

Tako se v enem od besedil pojavljajo naslovi »DESIGN« (Samardžić et al., str. 26), »SOLIDWORKS: MARKETING« (Samardžić et al., str. 31), »MODELIRANJA 3D PRINTERJA« (Samardžić et al., str. 34), »ISKANJE IDEJ NA INTERNETU« (Samardžić et al., str. 35), »MODELIRANJE 'KONTROLERJA'« (Samardžić et al., str. 40). Pri omenjenih naslovih so zanimivi trije jezikovni pojavi:

- Uporabljene so prevzete besede namesto domačih, tudi v primerih ko le-te obstajajo (npr. oblikovanje, trženje, tiskalnik, medmrežje, krmilnik ...).
- Besedilo ni lektorirano; če bi bili naslovi napisani z malimi črkami, bi bilo vredno opazovati tudi veliko začetnico.
- Kljub zvestobi prevzetim besedam je avtor besedo kontroler dal v narekovaje, torej se zaveda njene slogovne zaznamovanosti.

Vendar pa se pozablja ali pa vsaj ne poudarja dovolj, da je del vsake službe tudi uradna ali pa celo javna komunikacija, pri kateri se obvezno uporablja knjižni jezik. Le-tega pa dijaki premalo uzavestijo, saj večinoma tudi pri pouku poslušajo neknjižne strokovne izraze. Uporaba knjižnega jezika na strokovnem področju torej ni samoumevna – dijaki se morajo zanjo zavestno odločiti. Projektni teden je ena od takih priložnosti, saj je Slovenščina del medpredmetne povezave. Zmotno je prepričanje, da je poznavanje stroke dovolj za uspešen javni nastop ali vzorno napisano dokumentacijo – je sicer pogoj, ni pa dovolj.

2.4 Pisanje besedil in javni nastop

Dijaki so torej v okviru projektnega tedna morali napisati povprečno tri besedila ter izvesti javni nastop, tj. ustno predstavitev svoje delavnice. Ker so bili razdeljeni v več skupin glede na letnik, stroko in program, so imeli tudi različne mentorje, ki so od njih zahtevali različno dokumentacijo, večinoma pa je šlo za zgoraj naštetá besedila. Ta besedila so:

- Poročilo o delu: strokovno poročilo, ki vsebuje natančen potek delavnice (namen, navodila, izvedbo, zaključke). Napisano mora biti objektivno ter mora upoštevati predpisano zgradbo in obliko.
- Predstavitev dela v PowerPointu: pisna predstavitev na drsnicah, ki je namenjena občinstvu. Tudi zanjo veljajo pravila oblikovanja in zgradbe; vsebina pa je glede na ustni del precej zreducirana, saj je namenjena lažjemu sledenju govornega besedila, ne pa branju.
- Priprava na javni nastop: to je predloga, ki jo govorec napiše zase, da lahko pripravljen predstavi drsnice, in se jo mora naučiti, ne nujno na pamet. Pri javnem nastopanju namreč ni branja ne drsnic ne predloge.

Dijaki so večinoma napisali samo prvi dve besedili oz. samo tistega, ki so ga morali oddati mentorju – nekateri mentorji so zahtevali samo PowerPoint, npr. mentorji 2. Ma, 2. Mb in 2. Šm ter 1. Ei (gl. Samardžić et al. in Treven). Uporaba knjižnega strokovnega jezika je nekaterim delala precej preglavic, spet drugi so se znašli odlično in so ga uporabljali samodejno.

Kakšna pa je razlika med poročilom in drsnicami, lahko opazujemo na primeru 1. Ri in 3. Ra. Ti dijaki so v svojem poročilu v obliki seminarske naloge napisali precej več, njihovo besedilo na drsnicah pa je skopo, ker obsega samo oporne točke. Ker pa dijaki obeh zahtevanih besedil niso jemali kot celoto, so ju celo različno naslovili, tako da iz naslovov sploh ni moč ugotoviti, da gre za isto nalogo. Naslova 1. Ri se glasita »Forum« (Velikonja et al.) in »Projektni teden« (Debelak et al.), naslova 3. Ra pa sta »e-Športi« (Mikec et al.) in »Projektni teden CMS: Electronic Sports« (Mikec et al.).

Javni nastop je bil končna faza projektne tedna. Dijaki so svoje delo na Dnevu ustvarjalnosti, 21. maja letos, predstavili sošolcem, mentorjem, staršem in obiskovalcem. To je bil tudi najtežji del zanje, saj nekateri ne marajo takšne izpostavljenosti občinstvu. Suveren javni nastop je večšina, za katero največkrat menimo, da jo človek obvlada sam po sebi ali pa je pač ne – da je torej del osebnosti. Deloma je to res, vendar pa tudi na tem področju vaja dela mojstra, in čeprav je vsak začetek težak, veliko redne vaje zagotovo pripelje k odličnemu retoriku. »Javni nastop se začne že veliko prej kot na odru pred občinstvom. Da bo potekal brez težav, mora biti naše poznavanje vsebine, o kateri bomo govorili, zelo dobro, potrebno je veliko vaje in osebna priprava nastopajočega.« (Papler, 2008, str. 57)

Dijakom je bilo kar težko izbrati kandidate, ki bodo nastopali. Nekateri so se bali samega nastopa; nekaterim je bilo to malo lažje, ker so videli, da so v občinstvu predvsem sošolci in poznani profesorji, pred katerimi načeloma nimajo treme; nekateri pa so se naloge lotili premalo pripravljeni in so svojo končno verzijo predstavitve v PowerPointu prvič videli nekaj minut pred nastopom.

Tukaj pride do izraza pomen dobre jezikovne podkovanosti. Kot omenjeno, dijaki večinoma niso pisali svojih priprav na govorni nastop, ker se jim je zdelo, da to pač ni potrebno. Toda pokazalo se je, da poznavanje svojega dela še ne pomeni dobre predstavitve. Znanje je treba znati ubesediti, in sicer na način, da je naslovniku razumljivo, sicer je (naslovniku) neuporabno. Nekateri dijaki so brez problemov izvedli predstavitve – ko so gledali drsnice, so sproti tvorili ustrezno spremno besedilo in tudi preklon na knjižne strokovne izraze jim ni delal težav. Na žalost pa je bilo precej takšnih, ki so se zaradi treme ali pa nepripravljenosti »lomili«: so ali zmrznili ali brali s predloge ali z drsnic ali uporabljali ogromno mašil ali pa so tremo premagovali z duhovičenjem.

Kar se tiče same uporabe terminov, je torej zanimivo, da je bilo dijakom večinoma težje napisati knjižno besedilo, kot pa ga nato predstaviti ustno. Uspešen javni nastop pa zajema tudi prvine nebesednega jezika: glasnost in hitrost govora, mimiko in kretnje ter videz. Dijaki so priznali, da na začetku niso imeli pravega občutka, kako dobro se jih sliši, opaziti pa je bilo tudi nekaj tresenja glasu in rok ter napačne lege v prostoru (gledalcem so zakrivali platno).

Za konec pa še opažanje v zvezi z javnim nastopom, ne pa ravno s slovenščino v stroki: Od učiteljev (predvsem slovenistov) so bili nastopajoči posebej opozorjeni tudi na oblačenje. »Ker smo zelo izpostavljeni kritičnim očem občinstva, poskrbimo za telesno urejenost.« (Križaj Ortar et al., 2008, str. 58) Dandanašnji mladi radi hodijo po svetu v trenirkah, ker jim je tako

najbolj udobno pa še modno je. Vendar smo poudarili, da bodo ti bodoči iskalci službe sebe na borzi dela tržili – in to ne samo znanja, pač pa celoten paket, tj. celovito osebnost. Sodobna družba je naravnana vizualno, kar na žalost pomeni, da jih nihče ne bo niti poslušal, kaj šele jemal resno, če jih bo videl neurejene. Od vseh dijakov, priča katerim smo bili na letošnjem projektne tednu, se je le eden za predstavitev posebej uredil (mladeničevi starši imajo podjetje, zato sklepamo, da se je »poslovnega« vedenja naučil v praksi); večina je bila sicer v običajnih nevpadljivih kavbojkah ali pa vsaj v spodobnih kratkih hlačah, so se pa našli tudi primeri v opravi za na plažo (kratke hlače, podobne kopalkam, in natikači).

3 Zaključek

V Uvodu smo postavili dve tezi, ki ju lahko potrdimo le deloma:

1. Uporaba knjižnega jezika v stroki ni samoumevna, temveč se je treba zanjo zavestno odločati. – Dijaki so potrdili, da sicer načrtovano izberejo zborni jezik, kadar vedo, da je treba, ne zdi se jim pa to težavno. Kadar se znajdejo v uradnem in javnem položaju, večinoma z lahkoto preklopijo na ustrezno socialno zvrst. To je dobro, če to pomeni, da znajo prepoznati tako situacijo, ni pa dobro, če to pomeni, da jim je na te položaje treba s pokazati s prstom vsakič sprti.

2. Poznavanje stroke sicer je pogoj, ni pa dovolj za uspešno predstavitev oz. nastop. – Vsekakor je težko nastopati nepripravljen (bodisi zaradi pomanjkanja pisnega gradiva bodisi zaradi nepričakovanega nadomeščanja odsotnega sošolca), vendar se večinoma kar dobro znajdejo. Če vedo, o čem naj pripovedujejo, se počutijo samozavestno, to pa je popotnica za prepričljiv nastop. Nevarno je le preveč se zanašati na ta občutek, kajti hitro te lahko prevara ali pa te občinstvo spregleda. Prvega vtisa pa se ne da ponoviti. Zato si bo treba v bodoče vseeno vzeti čas tudi za pisno pripravo na nastop.

Uradna končna evalvacija projektne tedna je pokazala, da je dijakom tak pouk vseč in se jim zdi koristen. Zadovoljni so bili tudi učitelji. Letos v septembru smo pri analiziranih oddelkih izvedli tudi neuradno evalvacijo – zastavili smo nekaj vprašanj, ki se tičejo samo Slovenščine. Namen ankete je bil raziskati, kako uspešen je bil projektne teden dolgoročno: ali so zadani cilji postali uzaveščeni ali so ostali v času aktivnega dela? Cilj medpredmetnega povezovanja Slovenščine in stroke je bil, da bi dijaki prepoznali naš predmet kot nepogrešljiv in uporaben del svojega profesionalnega znanja v šoli in življenju.

Na žalost so bili rezultati tokrat razočaranje: vsi razredi so potrdili, da se medpredmetne povezave med različnimi strokovnimi predmeti sicer dobro zavedajo, da pa je Slovenščina ena izmed njih, se je naglo pozabilo. Obvladanje zbornega jezika in javnega nastopanja je bilo pomembno samo takrat, ko se je to od njih izrecno zahtevalo, sicer gre za navlako, ki se je pri svojem poklicnem delu ne potrebuje. To dokazujejo tudi besedila (strokovno poročilo in drsnice za javno predstavitev), ki so jih morali oddati mentorjem: pisci so pazili na vsebino, pravopis in izbor besed pa sta počakala na lektorje. Nerodno je, da nekatera besedila lektorjev niso dočakala, čeprav se jim dijaki v svojih besedilih že zahvaljujejo (gl. Mikec et al., oba vira).

Seveda pa ne gre kar tako obupati, kajti do (govorniških) mojstrov se pride z veliko (govornih) vaj. Srednja tehniška šola pripravlja projektne teden vsako šolsko leto, pri pouku slovenščine pa se izvajajo obvezni govorni nastopi vsaj enkrat letno. Priložnosti za odlične rezultate je torej še

dovolj. Samo eden izmed dijakov pa je v pogovoru priznal, da saj smo pravzaprav »vedno pri S/slovenščini«.

4 Viri in literatura

4.1 Viri

Debelak, A. et al. *Projektni teden* (drsnice).

Mikec, M. et al. *e-Športi* (seminarska naloga).

Mikec, M. et al. *Projektni teden CMS: Electronic Sports* (drsnice).

Samardžić, O. et al. *3D tiskalnik* (drsnice).

Velikonja, Ž. et al. *Forum* (seminarska naloga).

Treven, D. *Projektni teden 1. Ei* (drsnice).

4.2 Literatura

Papler, K. *Priprava in izvedba javnega nastopa*: Diplomsko delo višjega strokovnega študija (online). Kranj, 2008. (citirano 18. 9. 2015). Dostopno na naslovu:
http://www.bb.si/doc/diplome/Papler_Klavdija-Priprava_in_izvedba_javnega_nastopa.pdf.

Križaj Ortar, M. et al. *Na pragu besedila 1*: Učbenik za slovenski jezik v 1. letniku gimnazij in srednjih strokovnih šol. 2. izdaja, 1. natis. Ljubljana: Založba Rokus Klett, 2008. ISBN 978-961-209-786-8.